

Žalobkyně dále tvrdí, že je napadené rozhodnutí protiprávní v tom, že představuje pokus EMEA o zneužití pravomocí, které jí přiznává čl. 11 odst. 1 písm. b) a článek 25 nařízení (ES) č. 1901/2006 za účelem dosažení cíle, který tato ustanovení nezmiňují, a sice povinnosti navrhnout plány pediatrických prohlídek indikací, na které se nevztahuje žádost o povolení Společenství uvádět na společný trh.

(¹) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 726/2004 ze dne 31. března 2004 kterým se stanoví postupy Společenství pro registraci humánních a veterinárních léčivých přípravků a dozor nad nimi a kterým se zřizuje Evropská agentura pro léčivé přípravky (Úř. věst. 2004 L 136, s. 1).

(²) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1901/2006 ze dne 12. prosince 2006 o léčivých přípravcích pro pediatrické použití a o změně nařízení (EHS) č. 1768/92, směrnice 2001/20/ES, směrnice 2001/83/ES a nařízení (ES) č. 726/2004 (Úř. věst. 2006 L 378, s. 1).

Žaloba podaná dne 11. února 2009 – Schemaventotto v. Komise

(Věc T-58/09)

(2009/C 82/59)

Jednací jazyk: italština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Schemaventotto SpA (Milán, Itálie) (zástupci: M. Siragusa, G. Scassellati Sforzolini, G. C. Rizza, M. Piergiorganni, advokáti)

Žalovaná: Komise Evropských společenství

Návrhová žádání žalobkyně

— zrušit rozhodnutí obsažené(á) v dopise ze dne 13. srpna 2008, spis č. K (2008) 4494, zasláném italským orgánům komisařkou Kroes jménem Evropské komise, které(á) se týkají řízení podle článku 21 nařízení o kontrole spojování podniků (věc COMP/M.4388 – Abertis/Autostrade), a

— uložit Komisi náhradu nákladů řízení žalobkyně.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Tato žaloba se podává proti rozhodnutí obsaženému v dopise komisařky Kroes ze dne 13. srpna 2008, kterým žalovaná dle žalobkyně oznámila italským orgánům svůj záměr nepokračovat ve věci COMP/M.4388 – Abertis/Autostrade podle článku 21

nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků (dále jen „Nařízení“). Komise totiž schválila normativní opatření opírající se o nařízení, která se týkají povolovacích řízení pro „převod“ dálničních koncesí (směrnice z roku 2007 a nařízení z roku 2008). Ve výše uvedeném dopise si však žalovaná vyhrazuje možnost zaujmout stanovisko ke slučitelnosti italské právní úpravy týkající se povolovacích řízení pro převod dálničních koncesí s pravidly vnitřního trhu v této oblasti.

Na podporu svých návrhových žádání žalobkyně uvádí, že došlo k porušení článku 21 nařízení o spojování, a to na základě následujících úvah:

— Komise za žádných okolností nemůže odkazovat na relevantní právní úpravu, která vstoupila v platnost po 31. lednu 2007, tedy datu předběžných posouzení. Jelikož oprávnění Komise v oblasti kontroly podle čl. 21 odst. 4 Nařízení jsou úzce vázána na kontext posouzení konkrétního spojení s významem na úrovni Společenství, se kterým souvisí předmětné vnitrostátní opatření, neměly mít následné normativní změny žádný vliv na postup italských orgánů, který vedl účastníky spojení k tomu, že v prosinci 2006 upustili od provedení spojení, tři měsíce po jeho povolení dle čl. 6 odst. 1 písm. b) Nařízení.

— Žalobkyně napadá překročení/zneužití pravomocí ze strany Komise z důvodu zvolení nesprávného právního základu pro výslovné rozhodnutí „nezabývat se“ spornými italskými opatřeními. V této souvislosti uvádí, že Komise tím, že rozhodla, že mezitím uskutečněné změny právní úpravy zaručí, že její obavy vyjádřené v předběžných posouzeních ze dne 31. ledna 2007 již v budoucnu nevzniknou, přijala podle článku 21 Nařízení takový druh rozhodnutí, který toto ustanovení nezohledňuje. Komise totiž ve skutečnosti použila svoji pravomoc podle článku 21 k tomu, aby prohlásila obecně platná opatření přijatá členským státem za slučitelná s právem Společenství, bez jakéhokoliv ohledu na konkrétní spojení, k jehož zabránění Itálie sporná vnitrostátní opatření přijala.

— Komise tím, že se domnívala, že se italská právní úprava stala po své změně slučitelnou s právem Společenství, opomenula zohlednit následnou nejistotu v italském právním systému způsobenou dotčenými vnitrostátními opatřeními, která určitě nepomohla vytvořit vhodné prostředí pro možná budoucí spojování, která by se měla týkat italského trhu dálničních koncesí. Navíc právní úprava přijatá italskou správou v letech 2007 a 2008 musí být v každém případě prohlášena za neslučitelnou s článkem 21 v tom smyslu, že ukládá širší povinnosti v souvislosti s „převodem“ dálniční koncese, než jsou povinnosti, kterým by byly dotčené osoby jinak vystaveny.